

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilber López Pastuzano

Strona pozwana: Delegación del Gobierno en Navarra

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – interpretowane w ten sposób przez część sądów tego państwa – nie przewiduje stosowania wymogów ochrony przed wydaleniem obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym w odniesieniu do każdej decyzji administracyjnej o wydaleniu, bez względu na charakter lub tryb prawny tego środka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – postępowanie karne przeciwko M. A.S., M.B.

(Sprawa C-42/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 325 TFUE — Wyrok z dnia 8 września 2015 r., Taricco i in. (C-105/14, EU:C:2015:555) — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Prawo krajowe przewidujące terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar]

(2018/C 052/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony postępowania karnego w postępowaniu głównym

M.A.S., M.B.

przy udziale: Presidente del Consiglio dei Ministri

Sentencja

Artykuł 325 ust. 1 i 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy obowiązek niestosowania, w ramach postępowania karnego dotyczącego przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, przepisów krajowych w przedmiocie przedawnienia należących do krajowego prawa materialnego, które stoją na przeszkodzie nałożeniu skutecznych i odstraszących sankcji karnych w znacznej liczbie wypadków poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej bądź, które przewidują krótsze terminy przedawnienia dla poważnych oszustw naruszających te interesy aniżeli terminy przedawnienia dla oszustw naruszających interesy finansowe danego państwa członkowskiego, chyba że takie niestosowanie skutkuje naruszeniem zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar ze względu na niedostateczną określoność znajdującej zastosowanie ustawy lub z uwagi na działanie wstecz przepisów ustanawiających surowsze warunki odpowiedzialności niż obowiązujące w chwili popełnienia przestępstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.